

De moed zakte haar in de schoenen. Ze kon Sverre niet achterlaten, maar ze wilde ook eten. In haar ooghoek zag ze iets gekks. Een schoen. Wie laat nou zijn schoen op het dek liggen? vroeg Catarina zich af. Ze schrok, de schoen bewoog. Ze knipperde met haar ogen. Dat kan niet. De schoen lag weer stil. Ze zag dat de schoen naast een dik zeil lag.

Gisela had Catarina zien schrikken en volgde haar blik. Ze nam een aanloop en sprong boven op het zeil. Het zeil begon te lachen.

Sverre was ook weer boven water.

Mooi, nu konden ze gaan eten.

Aangezien iedereen al was begonnen met eten, liepen ze zo stil mogelijk langs de tafels.

Catarina en Gisela waren op weg naar de tafel in de hoek.

Tot haar verbazing zag Catarina dat haar ouders en broertje daar niet zaten. De ouders en het zusje van Gisela wel. Er zaten andere mensen bij hen aan tafel. De tafel was vol.

‘Catarina’, hoorde ze vlakbij. Ze keek om zich heen en zag haar moeder naar gebaren. Haar ouders en broertje zaten aan tafel bij Adriaan en zijn vrienden. Dat was ook gezellig, vond Catarina. Ze ging zitten op het plekje dat nog over was en keek op tafel. Dit keer geen rijstpap, maar grutten pap. Ze proefde de smaak van melk en boter. De pap was lauw geworden, maar het smaakte haar zeker.

Na het eten werd er aan tafel gepraat over Nieuw Amsterdam.

Catarina luisterde goed, want ze wist nog niet zoveel over haar nieuwe thuisstad.

Een vriend van Adriaan was benieuwd naar de zeerovers in Nieuw Amsterdam. Hij had gehoord dat de zonen van Jan Jansen van Haarlem in Nieuw Amsterdam woonden.

‘Maak je niet druk’, stelde een andere vriend hem gerust. ‘Als dat

al zo is, dan zullen het vast geen piraten of kapers zijn. Anders zouden we dat wel hebben gehoord, toch?’

‘Ja, dat is zo’, beaamde Catarina’s vader.

‘En die van Blauvelt dan? Daar heb ik ook wel eens iets over gehoord’ vroeg Adriaan.

‘Willem’, zeiden zijn vrienden in koor.

‘Ja, maar dat is geen piraat geloof ik, maar een kaper’, ging een van de vrienden verder.

‘Dan zal hij vast en zeker voor de West Indische Compagnie werken’, dacht Adriaan hardop.

‘Ja met zijn schip genaamd Gras’, zei een van de vrienden.

Iedereen moest lachen.

Catarina ook. De naam Bruinvis vond ze wel logisch, want het schip waar ze op voer leek daar wel op door al het bruine hout. Maar Gras was een vreemde naam.

‘Ja echt, dat heb ik gehoord’, verdedigde de vriend zich.

‘Is het schip groen?’ vroeg Adriaan een beetje spottend.

‘Dat weet ik toch niet. Lach me niet uit!’ zei de vriend.

‘Ik zit maar met je te dollen hoor’, stelde Adriaan hem gerust.

Dat hielp.

Met een lach op haar gezicht stond de moeder van Catarina op van tafel. ‘Het is voor jullie tijd om naar bed te gaan’, zei ze en ze keek naar Catarina en haar broertje.

Dat vond Catarina wel jammer. Het was net zo gezellig. Ze wilde meer horen over die zeerovers uit Nieuw Amsterdam.

Toen ze zich had omgekleed en in bed lag met haar broertje naast zich, dacht ze na. In Arnhem was altijd alles hetzelfde geweest, maar in Nieuw Amsterdam zou alles anders zijn. Er waren zelfs zeerovers. Piraten en kapers. Ze wist niet goed wat dat precies waren. Kapers werkten blijkbaar voor de West Indische Compagnie

en piraten niet. Het schip waar ze op was, had ook een vlag van de West Indische Compagnie. Plotseling dacht ze aan de letters op de ton: GWC. Als het schip van de West Indische Compagnie was, dan vormden die letters het symbool. Toen viel ze in slaap.

De uren, dagen en weken vlogen voorbij.

Catarina speelde vooral veel met Gisela en Sverre en soms ook met haar broertje. Zo lekker als ze in het begin gegeten had, zo vies vond ze het nu. Droog brood, wat scheepsbescuit werd genoemd. Daar was niets aan. Het enige lichtpuntje was de kaas. Het viel Catarina op dat haar vader ook vaak ging rusten als haar moeder en broertje dat deden. Zijn gezicht werd steeds witter en hij zag er moe uit. Op een gegeven moment kwam hij alleen nog uit bed voor het eten. De week daarna viel hij bij de tafel.

Adriaan en zijn vrienden tilden hem op en hielpen hem om naar het slaapvertrek te komen. Catarina zag aan haar moeders gezicht dat ze erg schrok. Dat had ze haar moeder nog nooit zien doen.

Vanaf dat moment sliep haar moeder bij Catarina en haar broertje in bed. Overdag moest Catarina haar broertje bij zich houden en zorgde haar moeder voor haar vader. Zo te zien had haar vader het erg warm, want de druppels gleden van zijn voorhoofd. Dat vond Catarina vreemd, omdat hij alleen nog een dun laken op zijn bed had. Ze maakte zich zorgen. Ze zag dat haar vader ziek was en niet beter werd. Al hoopte ze dat wel.

De stille buurvrouw kwam nu elke dag met haar bijbel en las daaruit voor aan haar vader.

Dat vond Catarina lief van haar. Ze had de buurvrouw misschien toch verkeerd beoordeeld.

Op een ochtend speelde Catarina op het dek verstoppertje met haar broertje, Gisela en Sverre.